

Bernhard Baunsgaard (RV):

Der har om de lovforslag, som vi behandler her i eftermiddag, været brugt store ord. Der har været talt om skatterreform. Efter min opfattelse er der nu ikke tale om en skatterreform, men om en opkrævningsreform. Jeg tror, at vi er nødt til at understrege det. På den anden side vil jeg sige, at de ændringer, regeringen har foreslået, i mangt og meget foregriber helt nødvendige ændringer, der skal til, såfremt vi skal have vores system til at fungere, indtil vi kan lave en egentlig skatterreform.

Jeg kan fra radikal side sige, at mange af de ting, der er foreslået, finder vi gode og udmærkede, og vi vil arbejde med på at få dem gennemført. Men selv i en sådan foreløbig reform er der, for at vi kan få den nødvendige tid til at forberede den egentlige skatterreform, i hvert fald to ting, som vi efter vor opfattelse må have med allerede nu. Det er ophævelse af den generelle sambeskatningsregel, som er foreslået af Poul Dahlgaard-udvalget, og som det ikke skulle volde de helt store vanskeligheder at få gennemført. Vi har fået udarbejdet forslagene, sådan at udarbejdelsen af paragrafferne skulle være overkommelig, også hvis vi kan overkomme at få de andre ting til side i den hast, hvormed vi skal arbejde for overhovedet at nå det.

Jeg vil gerne sige, at det er på høje tid at få ophævet den generelle sambeskatningsregel; her er ikke bare tale om noget, som man kan gøre ved lejlighed. Det er på tide, at vi drager den helt nødvendige konsekvens af det, som vi alle sammen taler om ved festlige lejligheder, at der i dette land bør gælde samme ret for mand og kvinde. Vi bør på dette område, når vi går til at bruge så dyre ord som en reform, i hvert fald gennemføre det. Det var den ene ting, som efter radikal opfattelse må med i denne omgang.

Det andet er det, som finansministeren ved tidligere lejligheder har været inde på, og som venstres ordfører også nu var inde på, nemlig det ulykkelige sammenstød mellem de sociale tilskud eller velfærdstilskuddene og beskatningen. Jeg forstod på venstres ordfører, at man mente, at dette var klaret ved de forslag, der her er fremlagt. Jeg er ikke overbevist, og jeg mener, at vi nok bør tage den tanke op, som finansministeren nævnte, og som tidligere har været

fremSAT fra anden side, nemlig at sikre, at der lige så vel som der er en øvre grænse for, hvor meget man kan komme af med af sin indkomst i skat, er en, jeg havde nær sagt nedre grænse for, hvor meget man får lov til at have tilbage af socialtilskuddet, når skatten kommer og tager sit ved en indtægtsfremgang. Jeg føler mig ikke overbevist om, at regeringens forslag når dette. Gør det det, er det godt, men jeg tror, vi skal have det gennemarbejdet i udvalget.

Når det er sagt, vil jeg gerne sige, at før vi fra radikal side kan sige absolut ja til at gå ind på disse nødvendige ændringer for at få vort skattesystem til at fungere de år, det skal fungere endnu, mens vi forbereder den egentlige skatterreform, er der ét princip, som jeg er nødt til at insistere på at vi tager op til alvorlig overvejelse at gennemføre i denne forbindelse. Det drejer sig om beskatning af lønninger, og man har gentaget den store fejl, man begik, da et flertal i slutningen af 1960'erne i forbindelse med indførelsen af vort nuværende kildeskattesystem gennemførte, at såvel skatteskala som personfradrag skulle pristalsreguleres og ikke reguleres i overensstemmelse med lønningerne. Man kan sige at det må dog være en detalje. Ja vel, men det er en så kraftigt virkende detalje, at den alene formentlig ville have ødelagt vort skattesystem, og jeg gætter på, at den for dette skattesystem vil have ophævet de gavnlige virkninger i løbet af 2 eller 3 år. Så hurtigt går det. Vi har jo ledt herhjemme for at finde ting og sager, der befordrer inflationen. Jeg er overbevist om, at dette gale princip i vort skattesystem, hvor man pristalsregulerer i stedet for lønregulerer, formodentlig i sig selv er en selvstændig inflationsfaktor. Jeg må minde om de ord, som hr. Paulus Andersen sagde, da han skulle udtale sig om, hvordan det var gået med smedenes lønfremgang. Han sagde: „Ja, af de 25 pct., vi har fået i lønfremgang, er der blevet 3 pct. tilbage til os selv.“ Jeg tror, at man fra fagforeningernes og andre interesseorganisationers side meget vel er klar over dette og prøver at sikre sine medlemmer ved at forlange endnu mere, end man ellers ville gøre. Jeg tror, at det er en så alvorlig skønhedsfejl — eller måske mere end en skønhedsfejl — at den må rettes, men det håber jeg, vi kan forhandle os frem til.